

Última lliçó d'Eulàlia Duran. — El 3 de març de 2004 Eulàlia Duran va impartir la seva última lliçó a la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona, on el 1977 va esdevenir professora d'història i el 1989 catedràtica de literatura catalana moderna.

El tema de la seva última lliçó, els centres de difusió del Renaixement a l'àmbit català, és especialment indicatiu dels interessos i del sistema de treball de Duran, que sovint posa en relació història i cultura.

De fet, els escriptors del Renaixement van estrenar una nova tècnica que els permetia una difusió insòlita a l'edat mitjana, la impremta, la gran revolució mediàtica de l'edat moderna. Eulàlia Duran va considerar que la data d'implantació de la impremta a l'àmbit català, el 1474, marcava l'inici de l'edat moderna i va resseguir la presència del català a la impremta. Les universitats, la cort reial, les corts nobiliàries i l'Església són les altres plataformes culturals que Eulàlia Duran va resseguir en funció de la seva capacitat d'esdevenir corretja de transmissió del nou cànon renaixentista. Figures com els professors Pere Badia i Rafael Mambra, editors com Francesc Argilagues, impressors com Joan Mey, alts funcionaris com Miquel Mai, nobles com els Centelles o els Requesens i prelats com Joan de Ribera i Antoni Agustí, vells coneguts de Duran, van exemplificar aquest procés d'assimilació activa, o de recreació, de les idees renaixentistes.

Arran de la seva jubilació l'Editorial Tres i Quatre de València ha publicat el volum *Estudis sobre cultura catalana al Renaixement*, que aplega vint-i-set treballs redactats entre

1982 i 2003 per Eulàlia Duran, editats a cura de Maria Toldrà i amb pròleg de Josep Solervicens. Homenatge a una dedicació constant i efectiva a l'estudi de la cultura catalana de l'edat moderna. [J. So.]